

15

HVERDAGENS RYTMER

”Det er så Jeff. Du ved, ham præsten, jeg fortalte om, som ikke rigtig er som en præst.” Sådan præsenterede vores nabo Amy mig for Clay og Kristie. Vi var til Halloween-fest hos Amy og Tully, og Clay og Kristie var lige kommet. Amy og Tully havde fortalt dem om Jayne og mig. De var ikke enige med os om Jesus, og de var ikke særlig glade for kirkeledere eller kirken i det hele taget, men de var alligevel blevet vores gode venner. Vi havde brugt meget tid sammen på helt almindelige ting i hverdagen. Vi havde spist sammen, passet hinandens børn, taget os af Nicki, fejret højtider og andre særlige begivenheder sammen og bare taget del i hinandens liv i det hele taget. De ville gerne introducere os til nogen af deres andre venner.

Lad os gå tilbage til den samtale, jeg havde med Caesar i supermarkedet – den, hvor jeg snakkede om, at vi havde et identitetsproblem.

På den tid begyndte det at gå op for os, at mange i fællesskabet stadig hang fast i gamle forestillinger om, at kirken først og fremmest var en serie arrangementer. Folk var flinke nok til at møde op og tage del, når vi organiserede aktiviteter, også missionerende aktiviteter. Derimod havde de svært ved at finde ud af, hvordan de kunne leve evangeliet ud i hverda-

gen. De havde svært ved at se alt det, de foretog sig i hverdagen, som gode muligheder for at vise andre, hvad det ville sige at leve for Jesus i alt 'det almindelige'.

Det bliver vanskeligt at missionere, når vi mest tænker på kirken som begivenhed, for de fleste mennesker har så frygtelig travlt. Og jo mere vi fylder vores kalender med vores kirkes programmer og arrangementer, jo mere rykker det os ud af vores liv i hverdagen med mennesker, der endnu ikke kender Jesus. Det er ganske enkelt umuligt at leve i sin identitet som familie, tjenere og missionærer bare ved at deltage i et kirkeligt arrangement eller to hver uge. Det er nødt til også at involvere vores hverdag. Vi må forstå, at livet selv er programmet, for mennesker har brug for at se, hvad det vil sige at leve for Jesus gennem en helt almindelig hverdag.

Vi forstod, at vi var nødt til at give vores medlemmer blik for, at livet har sin egen rytme. Alle mennesker overalt er engageret i mange ting, der har deres egen rytme – dag efter dag. Hvis vi kan gå ind i disse rytmer med fokus på Jesus og under Helligåndens vejledning, bliver mission noget, der kan ske når som helst og hvor som helst, og noget alle kan tage del i.

Vi måtte lære hinanden, hvordan vi kunne være bevidste om evangeliet hvert øjeblik på dagen og på den måde vise andre, hvordan man følger Jesus i sit almindelige liv.

Vi spurgte så os selv: Hvad er det for rytmer, som alle mennesker hele tiden følger? Hvordan kan vi engagere os i alt det, som hele tiden sker 'af sig selv'? Hvad vil det betyde for vores målsætning om at blive mere som Jesus, hvis det kan lykkes os? Vi vidste, at hvis vi kunne identificere livets almindelige rytmer og lære folk at tage evangeliets lys med ind i disse rytmer med det formål at vinde disciple, så ville de være bedre udrustede til at leve som Jesu disciple hvor som helst og når som helst.

Seks almindelige rytmer

Hvordan er så hverdagens rytmer? Hvad gør alle mennesker dagligt eller ugentligt eller månedligt?

Vi spiser, arbejder, leger, hviler os, fester, skaber, interagerer, giver og gør mange andre ting. Vi skrev disse aktiviteter og mange flere ned på en tavle. Vi kunne hurtigt se, at det ville blive for overvældende, og derfor besluttede vi at skære vores liste ned til seks aktiviteter.

Det blev så disse seks: Spise, lytte, fortælle, velsigne, feste og hvile.

Spise

Så godt som alle mennesker spiser mindst tre gange om dagen. Spisning er ikke en valgfri aktivitet, som vi kan inkludere i vores liv eller lade være. Hvad nu hvis du var mere sammen med andre, når du spiser? Hvad hvis du regelmæssigt holdt måltid sammen med andre – både mennesker, der elsker Jesus, og mennesker, der endnu ikke kender ham?

Der sker noget meget betydningsfuldt ved et måltid. Vi er sultne. Vi har et behov. Det behov kan kun dækkes af noget, der befinder sig uden for vores krop. Det er interessant, at Jesus kaldte sig selv for "livets brød" (Joh 6,35). Når vi sulter åndeligt, er det kun Jesus, der kan mætte os. Det kan hvert eneste måltid minde os om. Jesus indstiftede selv et måltid til hans ihukommelse. Det er blevet til et ritual i kirken: nadveren. Men måske var det tanken, at vi skulle huske ham ved hvert eneste måltid (1 Kor 11,17-34)?

Når mennesker spiser sammen, oplever de andet og mere end den rent fysiske tilfredsstillelse af deres behov. Der sker også noget åndeligt, hvad enten de er sig det bevidst eller ej. Gud giver os noget uden for os selv til at opretholde livet med. Altså oplever vi Guds omsorg, når vi spiser.

Jøderne var kendt for at takke Gud for jorden, der modtager frøet; for bonden som sår frøet; for regnen der vander jorden; for solen der varmer; for høstarbejderen og bageren og for de penge, der gav dem mulighed for at købe brød. Måltidet blev derfor en anledning til at standse op, løfte hænderne mod himlen og tilbede brødets giver ved at takke ham.

I vores kultur er der mange, som velsigner deres måltid uden at velsigne den, der giver det. Måske er det fordi, der på et tidspunkt i historien var en mere reel risiko for at blive syg af det, man spiste. I dag er der ikke den store grund til bekymring, selv om risikoen ikke helt er reduceret til nul.

Et måltid bør være en anledning til at tilbede. Velsign ikke maden: velsign madens giver.

Der sker også noget mellem mennesker, når vi spiser sammen, selv om vi måske har svært ved at sætte fingeren på, hvad det er. Vores fælles behov bliver dækket ved et fælles middel. Måltidet skaber en følelse af samhørighed omkring bordet. Det er derfor, de fleste forretningsaftaler bliver indgået ved et måltid. Det er derfor, snakken altid går mere livligt, når man spiser eller drikker noget sammen. Når farisæerne kaldte Jesus "ven med toldere og syndere", var det fordi, han solidariserede sig med mennesker ved at spise med dem (Matt 11,19). Det er også derfor, vi taler om "nad-

verfællesskabet” i kirken: Vi er fælles om at mindes Guds frelse, som vi alle har del i. Vi er fælles om vores behov og fælles om at lade Gud sørge for os – derfor har vi fællesskab.

Det var sådan, vi lærte Amy og Tully at kende. Da vi havde boet i vores nye hjem nogle måneder, begyndte den evindelige regn her i det nordvestlige USA at tage af, og folk begyndte at komme ud af deres huler for at misse op mod solen og rette op på deres D-vitamin-mangel. Da det blev varmere i vejret, besluttede vi at invitere til udendørs fællesspisning hver fredag aften hele sommeren. De første par gange kom der næsten ikke nogen. Nogen fortalte os, at der ikke var tradition for at spise sammen i vores nabolag. Men vi gav ikke op. Haylee, der på det tidspunkt var tre år, og jeg begyndte hver torsdag at gå rundt og stemme dørklokker og personligt invitere folk til at komme dagen efter. Det er meget svært for folk at sige nej til en nuttet lille pige som Haylee.

Jeg husker, en nabo, som, efter vi havde inviteret nogle gange, sagde: ”I giver ikke op, hvad?”

Jeg svarede: ”Selvfølgelig ikke. Vi vil blive ved med at plage jer, til I kommer.”

Disse måltider bragte vores naboer sammen. De bragte os blandt andet sammen med Amy og Tully og deres døtre. De begyndte selv at invitere.

Det førte også til, at vi mødte Clay og Kristie til Halloween.

Prøv at spise sammen med andre – regelmæssigt.

I spiser sikkert allerede tre gange om dagen, men I behøver jo ikke spise alene. Spis sammen med andre og oplev, at Jesus er der sammen med jer og gør det til andet og mere end mad. Han er vant til at spise sammen med andre. Byd ham og nogle andre til bords og se, hvad der sker.

Det er noget, du eller din gruppe nemt kan gøre. Begynd at spise sammen med andre, også mennesker, der ikke kender Jesus. Så opstår der helt af sig selv muligheder for at missionere og vinde disciple.

Lytte

Alle mennesker lytter hele tiden. Men hvem eller hvad lytter vi til, og lægger vi rigtig mærke til, hvad vi hører?

Som Guds børn har vi hans Ånd i vores indre, og den taler til os, når vi læser eller husker Guds Ord, når vi er sammen med hinanden i fællesskabet, og når vi lytter til hans stemme i enrum (i Joh 10,1-21 siger Jesus, at hans får hører hans røst og kender den, og i Joh 14-15 taler han om,

at det er gennem hans Ånd, vi holder os nær til ham og lader os lede af ham).⁵

Derfor må du begynde med at spørge dig selv, om du lytter til Guds Ånd gennem hans Ord, hans folk og hans direkte tale til dig.

Dernæst må du spørge dig selv, hvad der taler højest i dit liv. Er det Guds Ånd, eller er det en anden eller noget andet? Du kan ikke arbejde med på Guds sag, hvis du ikke lytter, når han taler til dig.

Vi skal lytte, ikke bare for vores egen skyld, men også af hensyn til mennesker omkring os. En af de største gaver, vi kan give hinanden, er et par åbne ører og en lukket mund. Selvfølgelig er der også en tid til at tale, men det må ikke forhindre os i at lytte. Er vi villige til at lytte til hinanden?

Folk i USA bruger milliarder af dollars på rådgivning og pleje af deres mentale sundhed hvert eneste år. I mange tilfælde har folk selvfølgelig brug for professionelle rådgivere, men mange af de mennesker, der søger rådgivning, har måske egentlig bare brug for et andet menneske, der vil lytte til dem.

Jeg er blevet klar over, at det at lytte er en stor troshandling for mig, som øger min afhængighed af Gud. Det minder mig om, at Gud også er virksom, når jeg holder mund – måske endda mere virksom. Som der står i Ordsp 10,19: ”Med mange ord kan overtrædelse ikke undgås, den, der sparer på sine ord, handler klogt.”

Når jeg lytter, minder det mig også om, at Ånden kan tale til andre, når vi tier. Vores villighed til at være stille i hjertet giver faktisk ofte Ånden de bedste arbejdsbetingelser. Et af Jesu tilnavne er ”Underfuld rådgiver” (Es 9,5). Jesus sagde også, at når han gik til Faderen, ville han sende ”en anden talsmand” (Joh 14,16), Helligånden, som skulle tage bolig i hver enkelt af os. Hvis du er et Guds barn, så har du Talsmanden i dit indre. Lyt til ham. Og lyt til andre mennesker.

Den Halloweenaften hos Amy og Tully skulle børnene selvfølgelig også ud at stemme dørklokker og samle slik. Da tiden kom, var det begyndt at småregne udenfor. Halloween her i det nordvestlige USA er en mørk og ofte våd affære.

Fædrene blev sendt ud i regnvejret for at holde øje med ungerne på deres tur rundt i nabolaget. Jeg gik sammen med Clay, og mens vi gik, spurgte jeg ham om hans liv: hvor han var vokset op, hvordan han var blevet opdra-

5 Eftersom Guds Ånd også er den, der har inspireret Bibelens forfattere, bør vi altid bruge Bibelen til at kontrollere, at det, vi mener at høre, ikke strider mod Guds Ord. Gud vil aldrig tale til os i modstrid med sit Ord. Vi bør også regelmæssigt lade det, vi mener at høre Gud sige, vurdere af det fællesskab af mennesker, som kender og søger at adlyde Guds Ord.

get, hvad der skete i hans liv nu, og hvad han holdt mest af. Jeg lyttede til hans svar og fandt dem meget interessante.

Mennesker er meget interessante. Det vil vi opdage, hvis vi gør os den ulejlighed at lytte til dem.

Alle mennesker bærer Guds billede. De er nedbrudte, sårede og dysfunktionelle, ligesom vi selv er det, men de bærer ikke desto mindre Guds billede. Man kan lære utrolig meget, hvis man lytter til folk. Så får man blik for, hvor enestående og kreative Guds afbildninger er.

Jeg kan ikke tælle alle de gange, jeg hørte Clay bruge ordet energi: "Jeg elsker energien på det sted" eller "Den fyr har en fantastisk energi." Han talte også meget om lys: "Har du nogensinde lagt mærke til, at der ligesom er mere lys i nogle mennesker end i andre?" Jeg fik en god forståelse for, hvad Clay satte pris på, som for eksempel trofasthed i relationer og håndgribelige tegn på venlighed. Han var også meget optaget af sine børns fremtid.

Ved at lytte viste jeg Clay, at han betød noget for mig. Jeg lærte noget om hans måde at kommunikere på, og hvad han forstod ved forskellige begreber. Jeg lærte også hans historie at kende. Han åbnede sig for mig, og jeg lyttede, og derved lærte jeg noget om, hvordan det glade budskab om Jesus bedst kan blive det glade budskab for Clay med de sår og længsler, han bærer på.

Mens jeg lyttede, var Ånden også aktiv, selv om jeg ikke bemærkede det.

Gør dit hjerte stille og lyt til Gud. Prøv en gang imellem at lukke munden og bare lytte til et andet menneske. Hvis du gør begge dele samtidig, vil du opleve, at du samarbejder med Ånden, som bor i dig. Husk, at du er et tempel for den levende Gud. Hvis du lytter, kan mennesker få en oplevelse af at møde Gud, når de er sammen med dig, også selv om de ikke er helt bevidste om det. Vi kan give Gud til andre mennesker. Vi skal bare lade være med at stå i vejen for det ved hele tiden at snakke selv.

Mærker du Guds nærvær i dit liv? Kender du hans røst?

Sætter du regelmæssigt tid af til at lytte til Gud gennem hans Ord, vejledt af hans Ånd? Luk din bibel op og indbyd Gud til at tale til dig gennem den. Skriv ned, hvad du hører ham sige.

Lytter du også til Gud på andres vegne? Hører du efter, hvad han siger om dem til dig?

Lytter du til andre mennesker, når du er sammen med dem? Hører du, hvad de siger, og hvad Ånden siger?

Lyt. Han taler, og det gør mennesker også. Fold ørerne ud som en kærlighedshandling.

Fortælle

Alle lever i lyset af en større fortælling. Vores tanker kredser uafbrudt om vores historie, og den er med til at bestemme hele vores syn på verden. Et menneskes livshistorie vil altid have stor indflydelse på hans holdninger og adfærd og alt i hans liv.

For mange formes historien primært af deres oplevelser i deres familie – den unikke sammenhæng, som de er vokset op i. Randys syn på Gud Fader var først og fremmest formet af hans erfaringer med sin jordiske far. Derfor havde Randy meget svært ved at komme til Gud i bøn og kalde ham Far. Først da Randy omvendte sig fra (vendte sig væk fra) opfattelsen af sin jordiske far som sit primære far-billede og erstattede dette med Jesus som et billede på den sande Far, kunne han basere sin egen livshistorie på evangeliet – den sande og bedre historie. Jeg kendte både Randys historie og evangeliets historie. Når jeg lyttede til Randy, hørte jeg samtidig Ånden fortælle den bibelske historie om Gud som den fuldkomne Far, der har åbenbaret sig i sin søn Jesus. Det satte mig i stand til at føre Randy til Jesus og rette op på denne del af hans historie. Den større fortælling af Guds historie kan bringe forsoning og helbredelse ind i vores personlige historie.

Vi bør alle kende Guds historie og regelmæssigt repetere den for os selv og for hinanden. For at være og forblive godt kendt med denne historie må vi regelmæssigt fordybe os i Bibelen.

Samtidig må vi lytte opmærksomt til andres fortællinger, så vi kan bidrage til, at det glade budskab om Guds forsoning også bliver en del af deres historie – så de lærer Gud at kende og oplever, at han kan helbrede deres sår og skrive deres historie om.

Efter den Halloweenaften i regnen var Clay og Kristie med til vores måltider et par gange mere. Ved disse måltider lyttede vi og andre fra vores missionale fællesskab for at lære deres historie bedre at kende. I løbet af kort tid kom de til at stole på os. Det er ofte resultatet af fælles måltider, der holdes med åbne ører og i oprigtig kærlighed.

Jeg glemmer aldrig den dag, hvor Clay spurgte, om Jayne og jeg og vores børn havde lyst til at tilbringe en weekend sammen med dem i et hus ved stranden. Det er ikke noget, der normalt sker på vores egn. Folk byder ikke

hinanden ind i deres liv og ferie på den måde. Vi svarede ja tak og følte, at det her var ved at udvikle sig til andet og mere end et bekendtskab.

Den første eftermiddag var vi alle sammen på stranden. Børnene legede i sandet, og vi andre sad og så Clay prøve på at surfe. Det lykkedes ham aldrig at komme op og ride på en bølge, og han var ved at drukne af udmattelse. Det var sjovt at se på, men også lidt skræmmende, for vi var ikke helt sikre på, at han ville komme levende fra det.

Da vi bagefter gik en tur på stranden og grinede lidt af Clays nærdøds-surfing, sagde han: "Jeg elsker bølgenes kraft. Der er noget vidunderligt ved det. En slags energi. Hvad tænker I, det er?"

Jeg sagde: "Jeg tror, Gud har skabt det hele og indrettet det sådan, at det vidner om ham og hvem han er. Han har også skabt dig, for at du skulle opleve det og prise ham for det. Når du føler bølgenes kraft, er det fordi, Gud vil vise dig, at han er fuld af kraft. Den energi, du mærker, kommer fra ham. Og når du elsker det så meget, er det fordi, han har skabt dig til at elske ham og tilbede ham. Bølgerne og hele resten af skaberværket er Guds måde at sige: 'Jeg er her! Jeg har skabt alt det her, og det viser dig, hvem jeg er. Vend dig til mig og sig tak. Jeg vil have dig til at kende og elske og tilbede mig.' Jeg tror simpelthen, Gud prøver at fange din opmærksomhed gennem bølgerne, Clay. Han vil have dig til at anerkende ham for at skabe det hele, så du kan nyde det og kende ham."

Jeg glemmer aldrig Clays svar: "Okay, det ved jeg ikke rigtig, om jeg kan tro på ... men jeg tror, at der er noget større bag den energi, det kan jeg mærke derude." Clay var, som folk er flest i det nordvestlige USA. Han var vokset op, ikke i troen på en Gud over naturen, men med en tåget forestilling om, at naturen var guddommelig.

Han havde brug for en ny historie – den sande og bedre historie.

Vi gik tilbage til huset, spiste sammen, lagde børnene i seng og gik så i boblebad alle sammen. På et tidspunkt sagde Clay: "Vi vil gerne fortælle jer, hvorfor vi inviterede jer med herud."

Jeg husker, jeg tænkte: *Åh-åh. Bare der nu ikke kommer noget mærkeligt. Det her kan gå helt galt.*

Hverdagslivet i mission kan nogle gange være uforudsigeligt og blive noget værre rod. Jeg plejer selv at sige, at hvis det ikke bliver rodet en gang imellem, er du nok ikke rigtig på mission.

Hvis du bliver venner med mennesker, som endnu ikke kender og elsker Jesus, vil du nogle gange blive indbudt til at deltage i noget, som kan være

meget forskelligt fra, hvad du plejer at foretage dig.

Clay fortsatte: ”Emma har spurgt os om Gud, og vi ved ikke rigtig, hvad vi skal svare hende. Jeg ved, at I tror på Gud og det hele. Hvad synes I, vi skal fortælle hende?”

Pyha! Jeg følte mig både lettet og glad. Det her var jo lige, hvad vi havde håbet på og bedt for.

”For det første,” sagde jeg, ”skal du vide, Clay, at Gud vil have dig til at være din families åndelige overhoved. Det er din opgave at fortælle dine børn, hvem Gud er, og hvad han har gjort. Jeg er glad for, at du spørger, hvordan du skal gøre det. Hør efter, så du kan lede dine børn til sandheden.”

En discipel tog sine første tøvende skridt på Guds vej. Det sker på stranden, i badekarret, i alle hverdagens situationer. Før de overhovedet var kommet til tro, forsøgte vi nu at forklare Clay og Kristie, hvad livet som Jesu discipel indebar.

Jeg fortalte dem Guds historie lige fra Første Mosebog til Åbenbaringen. Gud skabte. Mennesket gjorde oprør. Gud ville ikke slippe menneskeheden og udvalgte sig et folk. I det folk blev der i tidens fylde født et barn, Jesus, som var både Gud og menneske. Han levede det fuldkomne liv, vi ikke kan leve, han døde for at skaffe os tilgivelse, og han opstod fra graven for at frelse os fra synden og døden. En dag vil han vende tilbage for at holde dom og skabe en ny verden, hvor alle, som bekender sig til ham, skal leve med ham i evig glæde. Det tog mig omkring ti minutter at komme det igennem.

Så fortalte jeg Clay, at vi lever i tidsrummet mellem det, Gud allerede har gjort gennem Jesu liv og død og opstandelse, og det, han vil gøre til sidst. Gud skriver stadig på sin historie, og vores samtale lige nu i boblebadet var en del af den historie. Jeg forklarede ham, at vi følte, at Gud søgte efter Clay og hans familie gennem os. Det var også en del af historien.

Jayne fortalte, at vi havde købt en børnebibel, som vi ville give dem. Vi opmuntrede dem til hver dag at læse i den med deres børn, så de kunne lære, at Gud elsker dem og gerne vil være sammen med dem.

Kender du Guds historie? Kunne du fortælle den til nogen, hvis de spurgte?⁶

Hvad med dem, du er på mission sammen med? Kender du deres historie? Hvad med dine venner, som endnu ikke har noget personligt kendskab til Guds kærlighed?

Er du i stand til at fortælle din egen historie og forklare, hvordan Jesus

6 Hvis du vil lære mere om Guds historie, kan du besøge www.saturatetheworld.com/story-of-god. Bliver også tilgængelig på dansk i 2020. Se www.hverdagskristen.dk.

er helten også i den?⁷

Lad os lige opsummere:

Spis sammen med Jesu disciple og mennesker, som har brug for at blive det.

Lyt opmærksomt til Ordet, til andre mennesker og til Guds Ånd.

Lær Guds historie udenad, lær andre menneskers historier at kende og overvej, hvordan Guds historie kan bringe forsoning og genoprettelse ind i disse menneskers historier.

Fortæl din egen historie med Jesus som helten.

Velsigne

Alle har modtaget velsignelse. Guds børn ved, at de har modtaget velsignelse for selv at blive til velsignelse. Vi giver af det, vi har fået, i form af ord og handlinger og måske konkrete gaver. Og vores velsignelser skal ikke bare være engangsforeteelser. Gud vil gøre det til en vane for os at velsigne andre.

Denne sandhed har kendetegnet Guds folk gennem hele Guds historie. Uanset hvad Gud giver sit folk, er det altid med henblik på gennem os at give det videre til andre, som har brug for det. Vi bliver velsignet for at være til velsignelse for andre.

Når vi spiser sammen, lytter vi og lærer hinandens historier at kende. Nogle gange får vi lov at tale en bedre historie ind i andres liv. Nogle gange må vi søge at give andre en konkret velsignelse for at vise dem, hvordan Guds historie har forandret vores egne liv. Når vi rigtig lærer hinandens historier at kende, lærer vi også derved, hvordan vi bedst kan være til velsignelse for hinanden, for så kender og forstår vi de andres sande behov.

Medlemmerne af en af vores små grupper satte sig på et tidspunkt ned og lavede en liste over alle de velsignelser, de havde modtaget. De satte store gule sedler op på væggen, hvor de noterede alt, hvad de havde fået: økonomisk opsparring, investeringer, hjem, ekstra værelser, køretøjer, redskaber, færdigheder, erfaringer, træning, tid – det blev til en sand velsignelse af velsignelser.

Derefter spurgte de: "Hvilke behov er der i denne gruppe?" De gik ud fra, at Gud havde givet gruppen alt, hvad der var brug for. Nu manglede de bare at fordele det rigtigt mellem hinanden. Nogle af dem fortalte så ærligt om, hvordan de egentlig ikke havde økonomiske ressourcer til at hjælpe andre, fordi de havde oparbejdet en betydelig gæld. Det varede ikke længe, før

gruppen fandt en reaktion på det: ”Vi har jo penge nok til at gøre alle gældfri. Lad os gøre det!” De, der var blevet velsignet med penge, kunne give velsignelsen videre til dem, der havde gæld. De betalte så al gælden. De, som var velsignede med en god økonomisk sans, velsignede så de andre ved at forklare dem, hvordan de lagde et budget og holdt sig til det, så de ikke oparbejdede gæld, men forvaltede deres penge mere ansvarligt.

Det er skønt at blive vidne til den slags, for velsignelse viser os Guds hjerte. Den slags velsignelser er konkrete billeder på, hvad han har gjort for os. Jesus fjernede vores store byrde af skyld ved sin død på korset, for at vi skulle blive skyldfri – tilgivet fuldt ud. Nu får vi så mulighed for at velsigne hinanden i lyset af hans rige velsignelse. Peter formanede kristne, der levede radikalt anderledes ved at undergive sig Gud og søge at velsigne, til at ”hellige Herren Kristus i jeres hjerte” (1 Pet 3,15). Dermed mente han, at de skulle gøre Kristus til deres livs mål og deres målestok for deres eget liv. Han fortsatte: ”... altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.”

Man kan også sige det på en anden måde: *Lev sådan, at det lægger op til en ”Jesus-forklaring”*. Det skal være sådan, at du ikke er i stand til at forklare og begrunde dine handlinger uden at tale om Jesus. Det var, hvad de gjorde i denne gruppe. Der var ingen fornuftig forklaring på det, de gjorde, hvis ikke man fik Jesus ind i billedet.

Hvad hvis I nu i din gruppe aftalte, at alle skulle levere tre konkrete velsignelser hver uge? Tre velsignelser fra alle i form af ord, handlinger eller gaver ville skabe mange anledninger til at fortælle om Jesus.

Vi indbød Clay og Kristie til at deltage i dette liv i velsignelse. De sluttede sig til os, da vores missionale fællesskab betalte for reparationen af Nickis bil, betalte nogle af hendes regninger, når hun ikke selv kunne, eller besøgte hende på hospitalet, da hun blev syg. Clays far blev også syg og måtte flytte ind hos Clay og Kristie. Vi fandt ud af, at Clay var i gang med at bygge om på første sal, så han og Kristie kunne flytte derop og lade hans far overtage deres soveværelse i stueetagen. Vores gruppe gik så i gang med at hjælpe Clay med at flytte møbler, rive vægge ned og bære et gammelt badekar ned ad deres stejle trappe (jeg troede ikke, min ryg skulle blive god igen efter det). Heldigvis var der også nogle i gruppen, der havde nogle tømrer-færdigheder at bidrage med.

Vi er velsignede for at være til velsignelse.

Clay og Kristie blev ved med at spørge: ”Hvorfor gør I det her?” Vi sva-

rede: ”Jesus har elsket os. Han betalte med sit liv for at give os et nyt liv.”

Hvad er begrundelsen for at velsigne? Jesus! Vi velsigner andre, fordi han først velsignede os. Nu velsigner han andre gennem os.

Har du nogensinde rigtig overvejet, hvor velsignet du er? Brug lidt tid på at lave en liste over alle de velsignelser, du har modtaget. Prøv at gøre det i en gruppe og spørge de andre i gruppen, om de har brug for noget af det, du har fået. Spørg også dig selv og de andre, om der er nogen uden for gruppen, som har hårdt brug for noget af det, du har modtaget.

Bed Ånden om at vise dig, hvem du kan velsigne og hvordan. Lyt og bring så velsignelse i form af ord, handlinger eller gaver.

Feste

Alle mennesker fejrer noget, fødselsdagsfester, højtider, livsbegivenheder m.m. Disciple fejrer Guds nåde, som blev os til del ved Jesus, for at udtrykke, hvor god og nådig Gud er.

Som mennesker skabt i Guds billede er vi også skabt til at feste. Gud holder selv fester. Da han havde skabt verden, fejrede han det og sagde: ”Det er godt!” Guds Ord formaner os også til at fejre hans gode gerninger sammen med ham.

I dag ser Guds folk tilbage på det, Gud gjorde for os gennem Jesus, og frem til den dag, hvor vi for evigt skal nyde at være sammen med ham. Vi fejrer disse velsignelser. Jesus sammenlignede faktisk sit rige med en stor fest (Matt 22,1-2). En dag skal vi holde en helt fantastisk fest sammen, og Jesus skal være festens midtpunkt (Åb 19,6-9).

Ligesom Jesus leverede den bedste vin til en fest i Kana (Joh 2,1-11), skal vi også forsøge at bidrage med det, der mangler i vores kultur. En af vores præster gik en dag hen i Wright Park i Tacoma for at spille basketball med sine sønner. Da han kom hen til parken, var der en stor fest i gang. Festen blev kaldt ”Out in the Park” og var en ”Pride-fest” arrangeret af homoseksuelle. Han betroede mig bagefter, at han havde været lidt bange for, at nogen skulle tro, han var kommet for at samle en anden mand op, eller at nogle kristne skulle se ham og tro noget forkert. Men så havde han hørt Ånden sige: ”Jeg har ført dig herved, for at du skal elske og tjene disse mennesker. Bliv her. Spørg dem, hvad de har brug for.” (Han lyttede). Han fandt så frem til en af arrangørerne og spurgte, om de havde brug for hjælp til noget. Han fik at vide, at der var brug for en til at holde opsyn med hoppeborgen. Det brugte han og hans sønner så dagen på at gøre.

Han kom med den bedste vin. Jesus var sammen med ham og elskede mennesker gennem hans tjeneste. Han gav dem, hvad de manglede, på en gavmild og kærlig måde.

Nogle gange behøver vi ikke tage noget med til festen. Nogle gange skal vi måske bare tage et forklæde på og gøre rent. Det gjorde Jesus op til påskefesten, da han vaskede sine disciples fødder som deres tjener (Joh 13,1-11). Han gjorde det for at give sine disciple et godt eksempel og sagde: "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden" (Joh 13,34-35).

En af vores grupper overvejede, hvordan de kunne fungere som tjenere ved en pub crawl i deres nabolag. Du ved nok, hvad en pub crawl er for noget? Den består i, at folk går fra den ene pub til den anden og drikker, indtil de kun kan kravle. Gruppen kom frem til, at de blandt andet kunne tjene ved at give et lift hjem til folk, der var for fulde til selv at køre. De gav så bartenderne deres telefonnumre, satte flyers op på toiletternes vægge og stablede en kaffebod op i nærheden, hvor folk kunne komme og få kaffe og blive kørt hjem, hvis de ville (jeg sagde til dem, kun halvt for sjov, at de hellere måtte lægge plastik over deres bilsæder). Bartenderne blev dybt forbløffede. Hvem gør sådan noget? Det gør Guds kirke.

Der var ingen, der kom galt af sted ved den aftens pub crawl.

Nogle gange er der måske ikke nogen fest, hvor der egentlig burde være en. Den tanke fik vores missionale fællesskab til at arrangere fødselsdagsfester for alle de børn, hvis mødre ikke havde råd til selv at holde fest. Det var også derfor, vi inviterede Nicki til at holde Thanksgiving eller jul sammen med os, da det gik op for os, at hun ikke havde andre at fejre højtiderne med.

Den bedre vin. Tjenerens rolle. Fester, som ellers ville mangle.

Guds rige er som en fest, og det er os, der skal feste, fordi vi tilhører en Konge, der elsker at feste. Han holder de fedeste fester.

Da jeg blev fyrré, besluttede Jayne at holde en fest for mig. Det var helt fantastisk, som et billede på Guds rige. Jayne er kunstner, så hun havde malet et billede af mig (det følte mærkeligt at se på mit eget billede, da jeg kom ind ad døren). Der var pyntet op overalt. Nogle af gutterne havde bundesliga-parykker på (jeg havde bundesligahår, da jeg gik i high school, og det syntes Jayne, alle skulle have at vide). Skøn mad, skønne drinks og skøn musik. Jayne havde engageret en dygtig fyr, som havde været profes-

sionel DJ, og som nu var med i vores fællesskab. De lavede sjov med mig med forskellige billeder, skøre historier og sketches, hvor de imiterede mig i forskellige perioder af mit liv.

Bagefter, da de havde grilllet mig godt og grundigt, begyndte de at skåle for mig. Alle de, som var med i fællesskabet og elskede Jesus, fremhævede, hvad han havde gjort i og gennem mit liv.

En fyr hævdede sit glas og sagde: "Skål for din venlighed mod andre, Jeff. Vi kan se, at Jesus har været venlig mod dig, og at hans venlighed flyder videre til andre gennem dig." Han kom med nogle eksempler.

En anden sagde: "Skål for din måde at tjene andre på, Jeff. Du er et strålende billede på, hvordan Jesus har tjent os."

Amy rejste sig og hævdede også sit glas. "Du ved godt, at jeg ikke tror på alt det her. Men hvis jeg skulle være kristen, ville jeg være en kristen ligesom dig, Jeff."

Jeg følte mig så opmuntret.

Så rejste Clay sig. "Jeg ved heller ikke helt," begyndte han, "men jeg ser et lys i dig. Jeg mærker en god energi i dig. Jeg føler mig tiltrukket af dit lys og din energi. Jeg ved ikke præcis, hvad det er, men ... Skål for det!"

Du skal nok ende i Guds rige, Clay, tænkte jeg.

Til sidst rejste jeg mig selv og sagde: "Det her er min fest, så jeg kan prædike, hvis jeg vil!" Mine venner, både kristne og ikkekristne lo. Jeg fortsatte: "Jeg vil gerne hæve mit glas for Jesus. Det er ham, der gør den her fest så god. Hvis det ikke var for ham, ville mennesker med så forskellige baggrunde og så forskellige livsholdninger aldrig kunne mødes og have det så sjovt sammen. Han bringer mennesker sammen. Alt det, I har sagt om mig, ville heller ikke være sandt, hvis ikke Jesus havde forandret mit liv. Han er festens Konge, og han gør det til alle tiders fest. Clay, det lys og den energi, du skålede for: lyset er Jesus, og energien er hans Ånd. Derfor skal vi nu skåle for Jesus. Den største gave, I kunne give mig i aften, var, hvis I alle sammen lærte Jesu kærlighed til jer at kende. For Jesus!"

Vi skålede og drak for Jesus vores Konge.

Jeg tror, nogle af mine ikkekristne venner blev en lille smule bekymrede og tænkte: *Fik han os lige til at bekende os som kristne?* De blev ikke kristne, men de fik et glimt af kongeriget og Kongens herlighed. Bibelen siger, at vi skal smage og se, at Herren er god (Sl 34,9). Den aften fik de lov at smage.

Hvordan forløber dine fester? Peger de hen mod Kongen og hans rige? Og hvad med de fester, du går til? Bliver folk glade for at se Jesu disciple til

festen, fordi festen bliver bedre af det? Måske har de brug for, at du kommer med den bedre vin. Måske skal nogle af Jesu tjenere komme og tjene til festen? Hvilke fester er der brug for der, hvor du bor? Hvad burde fejres, men bliver ikke fejret?

Hvordan kan du finde den livsrytme, der ligger i at feste og fejre, der hvor Jesus har sendt dig hen?

Hvile

Alle mennesker arbejder og hviler, skaber og leger. Men nogle er ikke i hvile, når de skaber og arbejder. Mange kan sjældent eller aldrig bare lege.

Vores Gud skabte, og derefter hvilede han sig. Men han lagde sig ikke bare og sov fra det hele. Han holdt ikke op med at opretholde universet. Hans hvile bestod i en dyb tilfredsstillelse ved det, han havde skabt. Hans skaberværk var rigtig godt. Hvis du tror på det glade budskab om Jesus, kan du også finde sand hvile. Vi kan leve i forvisning om, at Gud har hånd i hanke med verden, og at den ikke står og falder med os. Vores hjerte kan falde til ro ved vores tillid til, at Jesus har gjort alt, hvad der kræves, for at Gud kan tage imod os. Vi skal ikke længere selv gøre os fortjent til hans accept med vores gerninger. Vi kan arbejde helhjertet for Gud af ren og skær taknemmelighed, og derfor kan vi i virkeligheden hvile, mens vi arbejder.

Hvis vi tror på evangeliet, kan vi skabe utrolige ting, når vi udlever vores nye identitet som nyskabende mennesker. Vi, som er i Kristus, kan blive særligt kreative mennesker, fordi vi ikke behøver være slaver af andre menneskers anerkendelse, og fordi vi dag for dag bliver mere og mere som vores skaber. Fordi han har genoprettet os og fortsat genopretter os, kan vi også bringe genoprettelse til de steder og mennesker, som synden har nedbrudt eller forvrænget eller skamferet. Det sætter os i stand til at arbejde i en tilstand af hvile, skabe i hvile og lege i hvile.

Jeg har opdaget, at min manglende tro på Guds magt til at frelse, opretholde og sikre mig giver sig udtryk i en nedsat evne til at hvile og skabe og lege frit.

Jeg glemmer aldrig en gang, da mine børn var meget små. De ville have mig ned på gulvet for at spille 'Candy Land'. Jeg havde travlt med at styre verden (det vil sige: jeg sad og arbejdede), og jeg kunne jo ikke bare standse. Hvordan skulle verden kunne fortsætte, hvis jeg slap styrepinden? Hvem har også lyst til at spille Candy Land? Det kræver ingen evner, ingen strategi. Man kan kun påvirke det ved at snyde med kortenes rækkefølge, når

børnene ikke ser det. Ellers går det bare ud på at vende et kort og se, hvad det er.

”Nå, mon ikke jeg kommer til grøn på det næste?”

”Wow, du fik isvaffen! Så er du næsten færdig!”

”Øv, nu fik jeg kagemanden. Så må jeg gå tilbage.”

Jeg gik med til at spille, men kunne ikke hvile i det og bare nyde mine børn. Mens vi spillede, tænkte jeg hele tiden: *Jeg burde arbejde. Hvad sker der, mens jeg sidder her og spiller? Jeg har jo ingen kontrol over tingene.*

Så prikkede Ånden mig på skulderen: ”Hej, jeg skal nok styre verden. Du skal bare hvile og spille og nyde dine børn. Stol på mig. Jeg har styr på det og gør det rigtig godt.”

Jeg tog en dyb indånding og bad Ånden hjælpe mig med at vandre i tro og hvile i legen. Så kunne jeg hvile.

På grund af deres vantro nåede israelitterne ikke ind til den hvile, Gud havde beredt dem (Hebr 3-4). Min vantro havde også forhindret mig i at gå ind til hvilen.

Kan du lege og skabe i hvile? Eller længes du midt i ferien efter en ferie fra ferien, fordi det skriger i dit indre, at du skal arbejde, arbejde og arbejde for at opnå noget?

Da Clay og Kristie inviterede os til en weekend ved havet, tænkte jeg på at tage min computer med, så jeg havde den, hvis jeg fik en chance for at arbejde. Men Ånden sagde: ”Nej!” Så lod jeg computeren blive hjemme og hvilede i tillid til, at Gud nok skal klare ærterne, selv om jeg ikke arbejder. Jeg legede og spillede med mine børn. Gud skænkede mig i sin nåde sand hvile, så jeg bare kunne lege. Vi brugte mange timer på at bygge sandslotte på stranden. Det var et smukt billede på ægte hvile.

Mange af os evner ikke for alvor at hvile og lege, selv om vi burde være de mest udhvilede og legesyge mennesker på jorden, fordi vores Far sørger for det hele.

Heldigvis var det legesyge og kreative mennesker i hvile, Clay og Kristie fik at se den weekend.

Senere inviterede vi dem til at deltage i vores arbejde med genoprettelse, da vi ryddede Nickis baggård og forvandlede den til et grønt område.

Som nævnt var Nicki en samler, og hendes baghave var en skrammel-jungle. Vi ville også gerne have hjulpet hende med at gøre noget ved huset indvendig, men det gav hun os aldrig lov til. Baghaven derimod fik vi lov at gå i gang med. Hen over nogle måneder forvandlede vi den til et rekreativt

område. Det var Clay og Kristie også med til. Resultatet var helt fantastisk.

Vi kan hvile og arbejde og skabe og lege og genoprette – og gøre det hele i en tilstand af hvile.

Er du i stand til at hvile? Her tænker jeg ikke på, når du går i seng eller tager dig en lur. Nej, kan du hvile, mens du arbejder, hvile i forvisningen om, at du er godkendt og elsket, og at du har en Far i himlen, som ser dig og er stolt af dig?

Kan du skabe frit som det enestående væsen, Gud har skabt dig til at være?

Kan du lege? Hvor meget har du moret dig med din familie eller dit fællesskab på det sidste? Vores Far ønsker, at vi ubekymrede skal nyde livet under hans beskyttelse og omsorg.

Og sidste spørgsmål: Er du og dit fællesskab i stand til kreativt at genoprette mennesker og steder i jeres lokalsamfund?

Hverdagslivet er programmet

Vi fortsatte med at følge livets rytmer, ud fra evangeliets intentioner, sammen med Clay og Kristie og Nicki og mange andre fra vores missionale fællesskab og fra vores lokalområde.

Spise. Lytte. Fortælle. Velsigne. Feste. Hvile.

En dag ringede Clay til mig og spurgte, om han kunne være med, når vi mødtes i den gamle lagerhal om søndagen. Han havde aldrig før været med til vores samlinger der, men han havde været med til at fejre min fødselsdag i den samme bygning. Han spurgte også, om han skulle være medlem for at deltage, og om han skulle have noget særligt tøj på. Jeg svarede, at han bare skulle komme, som han var, for alle var velkomne.

En tid kom han ikke, men så dukkede han af en eller anden grund op påskedag. Han vidste ikke, at det var en særlig højtid for os. For ham havde påsken kun med æg og harer og slik at gøre. Nu sad han så der påskesøndag med sin familie: Kristie, Emma og Keeghan. Jeg prædikede det bedste, jeg havde lært, og bad hele tiden, mens jeg talte. Jeg var ærlig talt lidt bange for, at Clays tilstedeværelse den dag skulle indvirke negativt på vores forhold. Vi havde opbygget et godt og naturligt forhold og delt vores liv i to år. Hvad ville der nu ske?

Da tjenesten var færdig, gik jeg hen til Clay. Kristie sad ved siden af ham med ansigtet vådt af tårer. Clay stod urørlig, helt hvid i ansigtet. Jeg spurgte ham forsigtigt, hvordan han havde det, men han gryntede bare og bad

mig om at give dem lidt tid sammen alene.

Vi talte ikke sammen igen før tirsdag, hvor han ringede og spurgte, om jeg kunne møde ham i fællesskabets have. Jeg spurgte hvorfor, men han svarede, at det ville jeg få at vide, når vi mødtes.

Da jeg kom, sagde han straks: "Jeg er med!"

"Øh ... hvad?" spurgte jeg dumt.

"Jeg er med. Jeg tror på det."

"Tror på hvad?" spurgte jeg.

"Jeg tror på det, du sagde i søndags. Jeg tror, Jesus er død på korset for mine synder. Jeg tror, Gud har tilgivet mig."

Jeg spurgte så: "Hvad oplever du lige nu personligt i forhold til Gud?"

Han svarede: "Jeg ved, han elsker mig. Jeg tror, han er med mig."

"Det er Åndens gerning," sagde jeg. "Den energi, du snakker om, at du ser i mig? Nu er den også i dig."

"Ja, jeg ved det. Nu forstår jeg, hvad du mener," sagde han. "Hvad skal jeg så gøre nu?"

"Du må fortælle det til vores gruppe og så lade dig døbe." Jeg fortsatte med at forklare, hvad dåben gik ud på.

Så sagde han: "Jeg vil gerne være med til det, I alle sammen laver. Jeg vil også gerne give. Hvor meget skal jeg give? Jeg vil gerne tjene andre, ligesom I har tjent os. Jeg vil gerne fortælle andre om Jesus, men jeg kan ikke finde ud af at gøre det, som du gør det. Men jeg må hellere købe mig en bibel, tror du ikke?" Han blev ved med at snakke løs.

Clay havde ikke brug for at sætte sig på skolebænken for at blive en discipel af Jesus. Selvfølgelig havde han brug for mere oplæring, men han havde allerede været vidne til, hvordan man lever som discipel af Jesus, i de to år, han havde delt livet med os.

Clay havde gået i livets skole. Gennem livet i hverdagen var han blevet oplært i at følge Jesus, og nu var han blevet Jesu discipel.

Hvis du har Jesu Kristi Ånd, er du en del af hans legeme, kirken. Alt, hvad du gør, har betydning. Du er aldrig alene. Han er altid sammen med dig. Derfor viser du hvert øjeblik af dit liv andre mennesker, hvordan det er at være discipel af Jesus – et menneske, der kender og elsker og vandrer med Jesus. Du er hele tiden på mission.

Det afgørende er, at det er Jesus, du missionerer for. Viser du andre mennesker, hvad det vil sige at følge og adlyde Jesus i hverdagen? Forstår de, hvad det vil sige at være Jesu discipel, når de ser på dig, er sammen med

dig, spiser sammen med dig eller holder ferie med dig?

Sådan havde mine forældre levet hele deres liv, selv om ingen havde undervist dem om, at det bedste sted at vinde disciple er i hverdagens almindelige livsrytmer. Sådan havde de studerende, jeg ledede i min ungdom, også levet.

Sådan kan du også leve.

Hvis du er med i et kristent fællesskab, så brug noget tid på i gruppen at snakke om, hvordan I kan engagere jer i hverdagslivets rytmer, på fælles mission for at gøre mennesker til disciple af Jesus.

Livet i hverdagen skal leves med evangeliet som overskrift, for at andre kan komme til at kende og elske og følge Jesus i deres hverdag.